יום ה', י"ח במנחם אב תשס"ד (05 באוגוסט)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

מאורעות הדמים של שנת תרפ"ט...[ההשלמה מאתמול]:
קבוצות גדולות של ערבים תקפו את כל שכונות הספר היהודיות בירושלים.
למחרת [היום, **י"ח באב**] **פשטו התנקשויות אלימות על פני כל הארץ ונמשכו שבוע ימים, ובמהלכן הותקפו** יהודים בעיקר בערים המעורבות ובכמה יישובים קטנים ומבודדים [כולל עזה], שחלקם פונו מתושביהם, נבזזו ונהרסו. כוחות הביטחון הבריטיים הדלים, שצומצמו בשנות העשרים השקטות התקשו לספק הגנה ליישוב היהודי. בימי המאורעות נהרגו 113 יהודים ומאות נפצעו. ההתפרעויות החמורות ביותר אירעו:

- ב**חברון**, שבה נטבחו ביום השני למהומות [ב- 24 באוגוסט] 66 יהודים ושאר יהודי העיר פונו ממנה בחסות הצבא הבריטי;
- ו**צפת** שבה נרצחו ביום השביעי והאחרון למאורעות [ב- 29 באוגוסט] 18 יהודים.

ביום פרוץ המאורעות שהה בן-צבי בירושלים והיה עד ראייה לתחילת ההתקפות הערביות ולנפגעים היהודים הראשונים. בימים שבאו לאחר מכן סייע עם רעייתו **רחל ליוסף הכט**, שעמד בראש "ההגנה" בירושלים בימי המאורעות, בניהול פעולות ההגנה ברחבי העיר. ערב פרוץ המאורעות היו כוחות "ההגנה" בירושלים, כברוב היישובים היהודיים, מעטים ובלתי מאורגנים, וסבלו ממחסור בנשק. ההתארגנות נעשתה בזמן המאורעות ממש, ולוותה לפרקים בכשלונות צורבים; ואף-על-פי-כן הצליחו אנשי ההגנה בירושלים להציל את תושבי השכונות היהודיות מגורלם של יהודי צפת וחברון, ולתת לתושביה היהודים משענת ביטחונית כלשהי קודם שדוכאו המהומות בידי המשטרה ותגבורות הצבא הבריטי שהגיעו לארץ.

המאורעות האלו היכו בהלם את היישוב היהודי בעוצמתם ובהיקפם. לא היו אלו עוד תקריות מקומיות, ספונטניות, אלא **תופעה כלל-ארצית**. **המשתתפים במאורעות נמנו על כל שכבות הציבור הערבי**. ההתקפות היו מאורגנות ובידי התוקפים היה נשק רב ותחמושת. הציונות עמדה כאן מול התנגדות מפתיעה בעוצמתה. תחושת הביטחון של שנות העשרים פינתה את מקומה לדאגה ולחרדה גדולה לגבי העתיד, ולחשבון נפש עמוק בכל השאלות הנוגעות ליחסים עם הערבים. ההלם והמבוכה ניכרו היטב גם בקרב תנועת הפועלים, שכן רבים מן התוקפים באו מקרב שכבות הפועלים והפלחים הערבים שאך תמול שלשום נחשבו לבעלי בריתה בכוח. העובדה שהאירועים האלו התרחשו כמה חודשים בלבד לאחר עלייתה לשלטון בבריטניה של מפלגת הלייבור, שעם ראשיה קיימו מנהיגי תנועת העבודה בארץ-ישראל קשרי עבודה ויחסי ידידות[!], הגבירה את המבוכה בקרבם. שאלות רבות, שמקצתן הובלעו במשך השנים ומקצתן היו תוצאה ישירה של המאורעות, צפו ועלו עתה על פני השטח ונידונו בהרחבה בכינוסיה של תנועת הפועלים. בשביל בן-צבי, שעמל והטיף במשך שנים להבנה ולקירוב לבבות עם הערבים, היו האירועים האלו קשים במיוחד. ואף-על-פי-כן לא שינה גם עתה את עמדותיו היסודיות בשאלה הערבית - גם הפעם אין מדובר במרד לאומי המונהג בידי תנועה לאומית אלא במהומות שהן **פרי הסתה של שכבה צרה**. מכאן, קבע, שאין לגזור גזרה-שווה לגבי כלל הערבים, ויש להוסיף לנסות ולקרב את הפועל והפלח הערבי אל הפועלים היהודים. בתחום המדיני תבע להוסיף ולהציג עמדה מדינית וציונית נחרצת, וגם לחזק את כוחות "ההגנה" בכל דרך אפשרית.

"לו עמי שומע לי, ישראל בדרכַי יהלֵכו. כמעט אויביהם אכניע, ועל צריהם אשיב ידי."[תהלים פ"א]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **חמישי**

כניסת השבת (ב"ש): 19^{10} **יום נעים ושבת שלום!**

צאת השבת (ב"ש): 20^{07}

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל.

בס"ד "הדף היומי לתולדותינו"

יום ה', י"ח במנחם אב תשס"ד (05 באוגוסט)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

[http://lib.cet.ac.il/Pages/item.asp?item=1798]

"לו עמי שומע לי, ישראל בדרכַי יהלֵכו. כמעט אויביהם אכניע, ועל צריהם אשיב ידי."[תהלים פ"א]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **חמישי**

כניסת השבת (ב"ש): 19[10] **יום נעים ושבת שלום!**

צאת השבת (ב"ש): 20[07]

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל.